

Ochrona konkurencji – obowiązek wydania decyzji stwierdzającej brak podstaw do działania po stronie Prezesa UOKiK w sytuacji niestwierdzenia przez Prezesa UOKiK naruszenia art. 102 TFUE.

Wyrok Sądu Apelacyjnego
z 22 lutego 2012 r.,
VI ACa 1304/11

Omawiany wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie wykluczył możliwość umorzenia postępowania przez Prezesa UOKiK w przypadku, gdy po przeprowadzeniu postępowania Prezes UOKiK nie ustalił, że doszło do naruszenia art. 101 lub 102 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Tło dla wydania tego wyroku było następujące: w decyzji z 28.09.2006 r. Prezes UOKiK, działając na wniosek spółki Tele 2 (obecnie Netia) nie stwierdził stosowania przez TP S.A. praktyki ograniczającej konkurencję w rozumieniu art. 8 uokik z 2000 r. poprzez stosowanie klauzuli wyłączności na korzystanie z publicznie dostępnych usług telefonicznych tej spółki na krajowym rynku dostępu do usług połączeń telefonicznych w stacjonarnej sieci telefonicznej świadczonych na zasadzie dostępu i preselekcji. Prezes UOKiK umorzył postępowanie w sprawie naruszania art. 82 TWE (obecnie art. 102 TFUE) ze względu na jego bezprzedmiotowość. Decyzja ta została zaskarżona w całości przez Tele 2 (obecnie Netia), która podnosiła, że TP S.A. stosuje praktykę ograniczającą konkurencję. Wyrokiem z 29.10.2007 r. SOKiK uchylił zaskarżoną decyzję m.in. w części, w jakiej umarzała ona postępowanie o naruszenie art. 82 TWE (obecnie art. 102 TFUE). SOKiK uwzględnił zarzut naruszenia art. 5 rozporządzenia Rady nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie implementacji reguł konkurencji zawartych w art. 81 i 81 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (obecnie art. 101 i 102 TFUE) (Dz. Urz. UE z 4.01.2003, L 1/1, dalej jako rozporządzenie nr 1/2003) oraz art. 105 k.p.a. w zw. z art. 80 uokik z 2000 r. Zdaniem SOKiK art. 5 rozporządzenia nr 1/2003 mógł stanowić podstawę do wydania merytorycznej decyzji w przypadku niestwierdzenia przez organ krajowy praktyki nadużycia pozycji dominującej. Apelację od tego wyroku złożył Prezes UOKiK zarzucając, że wyrok SOKiK naruszał art. 5 rozporządzenia nr 1/2003 przez jego błędną interpretację oraz art. 10 rozporządzenia nr 1/2003 przez jego niezastosowanie i przyjęcie, że Prezes UOKiK jest organem uprawnionym do wydania negatywnej decyzji merytorycznej dotyczącej naruszania art. 102 TFUE. Sąd Apelacyjny wyrokiem z 10.07.2008 r. oddalił apelację, uznając, że prawomocne jest uznanie, że TP S.A. nie stosowała praktyki ograniczającej konkurencję. Sąd Apelacyjny uznał, że Prezes UOKiK rozstrzygnął sprawę merytorycznie co do istoty sporu w zakresie dopuszczalności prawnej praktyki TP S.A. Prezes UOKiK złożył od tego wyroku SA skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, zaskarżając wyrok w całości. Sąd Najwyższy rozpoznając skargę kasacyjną uznał, że weryfikacja wyroku SA w Warszawie zależy od wyjaśnienia budzącej istotne wątpliwości interpretacji art. 5 rozporządzenia nr 1/2003 i odracząc rozprawę zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej o rozstrzygnięcie prejudycjalne. Wyrokiem z 3.05.2011 r. w sprawie C-375/09 *Prezes UOKiK p. Tele*

2 (obecnie *Netia*) TS orzekł, że „art. 5 rozporządzenia nr 1/2003 wyklucza możliwość wydania przez krajowy organ ochrony konkurencji decyzji stwierdzającej brak naruszenia art. 102 TFUE w sytuacji, gdy w celu zastosowania tego postanowienia organ ten bada, czy spełnione zostały przesłanki tego zastosowania, a następnie uznaje, że nie doszło do naruszenia pozycji dominującej. Art. 5 akapit 2 rozporządzenia nr 1/2003 podlega bezpośredniemu stosowaniu i niezgodne z nim jest stosowanie przepisu prawa krajowego nakazującego zakończenie postępowania prowadzonego na podstawie art. 102 TFUE w drodze decyzji stwierdzającej brak naruszenia tego przepisu. Po otrzymaniu odpowiedzi TS, Sąd Najwyższy wyrokiem z 8.06.2011 r. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania, przyjmując, że zaskarżony wyrok opierał się na błędnej wykładni art. 5 rozporządzenia nr 1/2003. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Apelacyjny uznał apelację za częściowo zasadną. Uznał, że brak było podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 105 k.p.a., ponieważ istniała podstawa prawna do wydania decyzji (art. 5 zd. 3 rozporządzenia nr 1/2003). W efekcie Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że decyzję o braku podstaw do działania ze strony organu antymonopolowego wyrażoną umorzeniem postępowania zastąpił merytoryczną decyzją stwierdzającą brak podstaw do działania ze strony Prezesa UOKiK w sytuacji gdy nie stwierdził on naruszenia art. 102 TFUE.

Krystyna Kowalik-Bańczyk

Adiunkt w Zakładzie Prawa Konkurencji INP PAN

oraz na Wydziale Zarządzania i Ekonomii Politechniki Gdańskiej